

Budapesti kirándulás a MATEHETSZ támogatásával

2015. március 24-én egy harmincfős társaság – diákok, szülők és tanárok – egy pályázat keretében részt vehetett egy igen érdekes budapesti kiránduláson. A MATEHETSZ pályázati kiírás szerint a kikapcsolódás és töltökezés együtt kellett járjon az iskolai közösség építésével. Meggyőződésünk, hogy ez sikerült.

hanem „kikerülhetetlen feladat” is volt.

Az első állomás a Láthatatlan kiállítás volt. Itt három tudatosan alakított csoport járta be a változatosan váltakozó helyszíneket: fürdőszoba, nappali, útest, erdő, szoborpark, kávézó. Különös élmény volt. Mindenki önmagára kellett koncentrálnon, de lehetetlen volt a szűk és valóban láthatatlan terekben nem eltéveszteni a segítséget nyújtó falat és a másik karját, fejét, hogy másról ne szóljunk! Voltak, akik ez után a program pont után, immár világosan kezdtek személyes beszélgetésbe, hiszen itt érezték először, hogy tudnak egymásnak segíteni a tájékozódásban.

A fővárosi építkezések miatt éppen előtte lévő naptól kezdődően voltak forgalmi korlátozások, ezért a tervezett időponthoz képest egy órával korábban indult a busz az iskola parkolójából. Ennek a hirtelen jött változtatásnak a megszervezése már önmagában is csapatépítő jelleget kapott. Mindenki érezhette, hogy értékes lehetőséget kapott azzal, hogy bekerült ebbe a szűk keretbe, így aztán már a korai keléshez is jókedvűen állt hozzá. Az úton volt lehetőség az ismerkedésre, majd később már nem lehetőség,

A hátborzongató élmény feldolgozására, kibeszélésére volt egy kis idő: utaztunk, majd kávézhattunk. A Ludwig Múzeum kávézója egyértelműen tőlünk volt zajos, hiszen mindenkiben komoly feszültséget okozott a rádöbbenés, hogy valóban mennyire fontos érzékszervünk a szemünk; hogy a látás mellett milyen erős hatást tud gyakorolni ránk a hallásunk, sőt a szaglásunk; a tapintás kapcsán is ért minket meglepetés! Ki kellett beszélni azt is, milyen társadalmi

konfliktusokat okoz a valamilyen fogyatékossgal élők kiközösítése; óriási szükség van a sokkal nyitottabb magatartás megtanulására.

Különös hangulatú volt az ezután következő program: egy pszichológiai tárlatvezetésen vettünk részt a Ludwig Múzeum kortárs képzőművészeti kiállításán. Az önismeret, és természetesen a társismeret, újabb fejezete volt ez. Személyes kérdéseket kaptunk, melyekre néha önmagunkat is meglepő válaszokat adtunk saját magunkról. Köszönjük az élményt! Ezekből a megnyilvánulásokból az is kiderült, hogy mindenki, aki részt vehetett ezen a programon, rendkívüli, nagyon is nyitott és érzékeny személyiség. A kiállításon nagyon izgalmas tárgyakat láttunk, nem egyértelmű a művészet megítélése. Voltak kiállított munkák, amelyek nevetésre készítettek, mások talán fel is háborítottak, de a legtöbben jókat gondolkodtunk. Mindenki talált olyat, amin csodálkozhatott, és jó volt megosztani a többiekkel a felmerült kérdéseket.

A szellemi táplálék emésztésére a közeli étteremben felszolgált estebéd közben adódott újabb alkalom. Finom étel mellett beszélgethetett a társaság a nap meglehetősen felkavaró élményeiről. Kíváncsian vártuk a Nemzeti Színház esti előadását, amely az utolsó tervezett program volt a hazautazás előtt.

Inkább a felnőttek ismerték a Sarkadi-novella alapján készült *Körhinta* című filmet, melyből zenés-táncos színpadi előadást rendezett a Nemzeti Színház. Az idősebbek nosztalgiázhattak is: keresték Soós Imre alakítását az ifj. Vidnyánszky Attila szerepében és természetesen Törőcsik Mariét Kiss Andrea szerepében, emellett pedig szórakoztató volt a klasszikussá vált mondatokat újrachallani. A fiatalok bepillantottak valamibe, ami elmúlt kornak tűnik, de a

szüleiknek, nagyszüleiknek az életét meghatározhatta. A színház technikai lehetőségei és a Magyar Nemzeti Táncegyüttes produkciója mindenkit lenyűgözött.

Hazafelé kellemesen elfáradva utaztunk, csendesen beszélgetett mindenki a mellette ülővel. A közlekedést nehezítő körülményekből nem tapasztaltunk semmit. Feltöltekeztünk, biztosan nyitottabbak lettünk a más generációk felé, a másképp gondolkodók, alkotók felé, és különösen a vakok és gyengénlátók irányában. Ha pedig ez sikerült, akkor a legfontosabb sikerült!

Pászthy-Sipos Andrea